

SEN RETORNO

Balbina Tarrío Mangas 4º B

1º Premio do 2º ciclo do concurso "Relatos de terror" (Samaín 2009)

- Xulia! Escapa! Corre, corre! Fuxe de aquí con Xoán!

Estas son as derradeiras palabras que escoitei antes de subir neste tren con Xoán e que non sei onde irá parar . Todo comezou hai unhas cinco semanas, cando meu irmán e mais eu nos trasladamos a unha casa vella preto da cidade. A casa atopábase en boas condicións, mesmo tiña calefactor. Había tres habitacións, unha cociña, un baño, o salón e un pequeno xardín. Tiñamos uns cen veciños, todos maiores de corenta anos. Ningún veciño tiña fillos, ou iso era o que eu pensaba. Meu irmán tiña un fillo. Xoán, froito dun matrimonio que tan so durou uns dez anos e que acabou por culpa das viaxes da súa exmuller María. Meu irmán tivo que quedar co neno, que tiña dez anos, pois María non o quería.

Despois de instalarnos na casa, Xoán comezou a escola, que se atopaba a uns vinte quilómetros, xa que a escola que había preto da casa, pechara pola culpa dun incendio provocado.

Meu irmán traballaba na cidade nunha frutaría. Marchaba pola mañá, xa levando o neno ao colexio e volvía pola noite. Eu ía buscar a Xoán ás dúas da tarde ao colexio. A Xoán non lle gustaba o colexio, porque dicía que os nenos e os mestres tiñan pena por el sen saber o por que. Cada día que ía por el á escola, pasaba polo colexio que se incendiara e paraba fronte a el e mirábao fixamente pensando o que ocorrería nese lugar.

Chegou o cuarto día na nova casa, era xoves, todo ocorreu coma un día calquera. Levantámonos e almorzamos. Xoán e seu pai marcharon coma de costume e eu quedei na casa arranxando roupa dos veciños.

Os veciños eran calados e moi serios coma se lles ocorrera unha gran desgraza. Viñan a min porque era a única que sabía coser e así aforraban cartos.

Eu pasaba as tardes coidando a Xoán e coa veciña da casa do lado que tiña uns oitenta anos. Pasados uns días volveu pola mañá, traíame uns tomates da súa horta e empezou a contar:

- Hai dous anos nesta vila había uns cento quince nenos entre seis e dazaoito anos. Ían á escola da vila. Todos eran felices, trastes pero moi cariñosos. Sempre andaban xogando por estas rúas cos seus xoguetes. A xente vivía feliz, falaban os uns cos outros, facían festas e xogaban ás cartas. Pero isto acabou cando un día coma hoxe os nenos foron á escola e pasou o que ninguén esperaba.

Había un home, que vivía nesta casa do que ninguén quería saber porque non lle gustaban os nenos, sempre lles andaba berrando e tirando pedras. Ese día, o 18 de novembro de 1995, este home foi ao colexio, rociou o céspede que rodeaba o colexio con gasolina, puxo gasolina nos depósitos da auga dos detectores de incendios, soltou un misto no campo de céspede e todo comezou a arder, o chan do colexio era de madeira e ao comezar a entrar o fume do campo polas fiestras, saltaron as alarmas de incendios e caeu a gasolina riba dos nenos, das paredes e do chan das aulas e ardeu todo.

O home fuxiu e ninguén soubo a onde. Dende aquela desgraza ninguén volveu sorrir. E o colexio pechouse e nunca se pensou en arranxalo.

Eu non daba creto ao que me contara.

Pasadas catro semanas, Xoán, meu irmán e eu atopabámonos no salón vendo a televisión. Xoán mais eu marchamos dar un paseo pola vila e meu irmán quedou na casa. No paseo conteille a Xoán o que pasara no colexio no 1995, el quedou asombrado, pero non lle deu importancia.

Chegamos á casa e oímos ruídos, golpes e berros. Subimos rapidamente as escaleiras e vimos a un home dándolle latigazos ao meu irmán e o chan mollado, daquela foi cando escoitei a mensaxe do meu irmán:

-Xulia! Escapa! Corre, corre! Fuxe de aquí con Xoán!

O home tirou un misto ao chan, deu a volta e comezou a correr cara nós. Xoán e mais eu botamos a correr escaleiras abaixo, pechamos as portas, metémonos no coche e fuximos á estación do ferrocarril e subimos ao tren.

Agora penso no meu irmán, en que non o puidéramos axudar. Meu irmán, que reuniron á súa vida para salvar a nosa

ACCIDENTE DE FERROCARRIL

- Dous ferrocarrís chocan de fronte nunha ponte a 2000m de altura. Ningún superviviente. Todo fai sospeitar a un fallo dun traballador do ferrocarril ao non desviar a un deles ao lugar de chegada